

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 19 maja 2026 r. (sygn. akt II GSK 1700/25) oddalił skargę kasacyjną gminy od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 1 kwietnia 2025 r. (sygn. akt III SA/Kr 2008/24). Tym samym utrzymano w mocy rozstrzygnięcie organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej dotyczące pływalni w Krakowie.

Sprawa rozpoczęła się od sprawozdania kierownictwa pływalni z 1 sierpnia 2024 r. z badań jakości wody na obiekcie, z którego wynikało, że woda w basenie sportowym oraz w jacuzzi I i II była zanieczyszczona bakterią *Pseudomonas aeruginosa* (pałeczka ropy błękitnej). Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Krakowie decyzją z 1 sierpnia 2024 r. nakazał gminie: wyłączenie z użytkowania basenu sportowego oraz jacuzzi I i II, zamieszczenie komunikatu o aktualnych przekroczeniach dopuszczalnych norm jakości wody, a także przedstawienie wyników badań potwierdzających spełnienie wymagań określonych w przepisach prawa; pierwszym dwóm rozstrzygnięciom nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Małopolski Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny decyzją z 27 września 2024 r. utrzymał tę decyzję w mocy.

Podstawą działania organów był art. 27 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (dalej jako: PIS). Zgodnie z ust. 1 tego przepisu, w razie stwierdzenia naruszenia wymagań higienicznych i zdrowotnych inspektor sanitarny nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie stwierdzonych uchybień w ustalonym terminie. Z kolei ust. 2 stanowi, że jeżeli naruszenie spowodowało bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, inspektor nakazuje m.in. zamknięcie obiektu użyteczności publicznej, a decyzje w tych sprawach podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

Kluczowe dla sprawy było to, że załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 9 listopada 2015 r. w sprawie wymagań, jakim powinna odpowiadać woda na pływalniach, określa dopuszczalną zawartość *Pseudomonas aeruginosa* na poziomie 0 jtk/100 ml wody, co oznacza, iż obecność tej bakterii w jakiegokolwiek ilości nie jest dozwolona. NSA podkreślił, powołując się na stanowisko sądu I instancji, że dla zastosowania art. 27 ust. 2 PIS nie muszą wystąpić konkretne skutki w postaci złego stanu zdrowia w wyniku kontaktu z bakterią — wystarczające jest istnienie realnego, bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia ludzi w wyniku kontaktu organizmu z bakterią.

Gmina w skardze kasacyjnej argumentowała m.in., że przekroczenie norm było jednostkowe, incydentalne i krótkotrwałe, a organy sanitarne w innych częściach kraju w podobnych sytuacjach nie stosują rygoru natychmiastowej wykonalności, uznając niezwłocznie podejmowane przez zarządców pływalni czynności naprawcze za wystarczające. Podnosiła też, że to zarządzający pływalnią dokonuje oceny spełnienia wymagań jakości wody i podejmuje decyzję o wyłączeniu jej z użytkowania.

NSA tych argumentów nie podzielił. Wskazał, że kompetencje władcze państwowego inspektora sanitarnego określone w art. 27 ust. 1 i 2 PIS wymagają bezwzględnej realizacji w razie stwierdzenia okoliczności określonych w tych przepisach, co wynika wprost ze zwrotu: „inspektor nakazuje”. Kompetencje te nie są warunkowane i nie ustępują obowiązkowi podmiotu prowadzącego działalność w zakresie sportu lub rekreacji, określonym w art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych, czego skutkiem było, iż Sąd I instancji nie przeprowadzał wykładni i nie stosował tego przepisu; dlatego też zarzut skargi kasacyjnej w tym zakresie był nieuzasadniony.

Sąd oddalił również zarzuty procesowe. W odniesieniu do art. 106 § 3 p.p.s.a. NSA przypomniał, że posłużenie się w tym przepisie stwierdzeniem „sąd może” wskazuje na uprawnienie sądu, a nie jego

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią

Opublikowano: czwartek, 23, lipiec 2026 08:34

Mateusz Jabłoński

Odsłony: 72

obowiązek, zaś nieprzeprowadzenie dowodu z dokumentu nie może być oceniane jako naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy. Przepis ten nie daje też podstaw, by żądać przeprowadzenia postępowania dowodowego wskazującego na nowe okoliczności faktyczne, których strona nie podniosła w toku postępowania przed organem.

NSA nie dopatrzył się również naruszenia art. 133 § 1 i art. 141 § 4 p.p.s.a. Podkreślił, że w skardze kasacyjnej w istocie nie zakwestionowano ustaleń faktycznych poczynionych w postępowaniu administracyjnym, lecz ocenę i kwalifikację prawną tego stanu faktycznego. Skarga kasacyjna została oddalona na podstawie art. 184 p.p.s.a. Sprawę rozpoznano na posiedzeniu niejawnym, ponieważ skarżąca zrzekła się rozprawy, a organ nie zażądał jej przeprowadzenia.

Wyrok NSA z 19 maja 2026 r. (sygn. II GSK 1700/25)

Źródło: orzeczenia.nsa.gov.pl